

den Metode at tage fra nogle af Tjenestemændene og give til de andre. Venstres Ændring betyder dog saare lidt, idet man flytter ca. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. fra Ikke-Forsøgere til Forsøgere. Jeg tror, at Forsøgerne mellem Tjenestemændene overfor dette Spørgsmaal vil sige, at de vil kunne undvære den Forhøjelse, som Venstre har tiltænkt dem i deres Ændringsforslag, idet den i Sammenligning med, hvad de nu oppebærer i Konjunkturtillæg, kun vil andrage den ikke svimlende Sum 8—25 Kr. om Aaret. Det vil Forsøgerne blandt Tjenestemændene nok kunne give Afkald paa til Fordel for de Kammerater, som ikke er Forsøgere.

Derimod er det konservative Forslag af langt mere vidtrækkende Betydning. De Konservative stiller sig paa det Standpunkt, at de er villige til at ofie det samme Beløb, som foreslaas i Lovforslaget; det er blot Fordelingen, de ønsker at faa lagt paa en anden Maade. De Konservative gaar frem efter den Regel, at hvo, som haver, ham skal gives, og saa skal det tages fra dem, der har mindst. Det er et Princip, som mit Parti ikke kan være med til at godkende. De Konservatives Forslag vil fortrinsvis gavne de højest lønnede Embedsmænd, men, sagde det ærede Medlem Hr. Parkov, det vil gavne en Mængde Tjenestemænd paa Landet. Ja, det er rigtigt, i de Konservatives Ændringsforslag tager man fra Tjenestemændene i Byerne og København og giver til Tjenestemænd ude paa Landet. Men jeg tror dog, at man fra alle Sider vil give mig Ret i, at de Tjenestemænd, der er daarligst stillede i den Dyrtdid, vi lever i, er Tjenestemændene i Byerne og i Hovedstaden. De allerfleste Tjenestemænd paa Landet har Embedsbolig, og derfor vil de sidde med en Husleje af 300—500 Kr. om Aaret; det er det, de skal svare for Embedsboligen. Hvis man sammenligner dette med den Husleje, Tjenestemændene i Byerne og København maa sidde for, saa er det meget let at se, hvem der har den Sko paa, der trykker. Noget lignende gælder Skatterne. Tjenestemændenes Skatter er i de fleste Landkommuner ret minimale i Forhold til, hvad de er i Byerne. Og det, der skulde lægges til Grund ved Spørgsmaalet om Stedtillæg, har netop hele Tiden været dette, at det var dyrere med Hensyn til Huslejen og Skatterne at leve i Byerne. Jeg mener altsaa, at de Konservative i deres Iver for at gavne de mange Tjenestemænd paa Landet tager dèr, hvor man daarligst kan taale, der bliver taget.

De Konservative begrundet deres Ændringsforslag med, at det er nødvendigt at faa gennemført en indgribende Reform af Lønningsloven af 1919. Overfor dette vil jeg gerne udtale, at ogsaa jeg kunde ønske adskillige Ændringer i den gældende Lønningslov. Jeg er, som jeg sagde ved første Behandling, ikke tilfreds med den nuværende Fordeling af Stedtillægget. Men jeg maa sige, at her ved dette Lovforslag, hvor der er Tale om en Forhøjelse af Konjunkturtillægget og Stedtillægget, finder jeg ikke, Stedet er til at komme ind paa indgaaende Ændringer i den nugældende Lov.

Jeg henstiller derfor, at man stemmer for det foreliggende Lovforslag. Jeg vil minde om, hvad der fra flere Sider blev fremhævet ved Lovforslagets første Behandling her i Tinget, at Tjenestemændene havde været meget beskedne i deres Krav, da de gik i Forhandling med Ministeren. Det foreliggende Lovforslag hviler paa dette beskedne Krav fra Tjenestemændene, og jeg tror derfor, at Rigsdagen vilde gøre en god Gerning ved hurtigst muligt at vedtage det i Overensstemmelse med den Overenskomst, som er tilvejebragt mellem Tjenestemændene og Finansministeren.

Korsgaard: Den højtærede Finansminister udtalte, at de 10 Mill. Kr., her er Tale om, ikke havde nogen nævneværdig Betydning for Valutaen. Jeg er naturligvis ganske uenig med den højtærede Finansminister, men klog af Erfaring fra Debatten for nogle Dage siden er jeg jo i nogen Grad i Tvivl om, at Finansministeren overhovedet vil tage mig alvorligt paa dette Punkt, idet han vil mene, at jeg ogsaa her er tilbøjelig til at tage mig selv saa langt mere alvorligt, end der er Grund til. Men jeg ser altsaa saaledes paa det, at det utvivlsomt har en uheldig Indflydelse paa vor Valuta, at der eventuelt fremkommer et Underskud paa Finansloven, og derfor kan jeg ikke nægte, at jeg har mine store økonomiske Betæneligheder ved det, her er Tale om. Jeg taler jo ikke paa mit Partis Vegne, men fuldkomment paa egne Vegne. Mit Parti har indtaget det Standpunkt, at man stoler paa, at Finansministeren tilvejebringer den Balance, som vi selvfølgelig fra alle Sider indenfor mit Parti maa anse for ikke alene ønskelig, men paakrævet. Det er jo saa, at til 30. Juni udløber der en Toldlov, og man ved ikke, hvorvidt den vil blive fornyet eller ikke, men det er givet, at vedtager man at forny den, vil den give ikke saa ganske faa Penge, og jeg kan ikke nægte, at det vilde berolige mig en hel Del med Hensyn til den